

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА ЕВСЕЙКО

Превод от руски: Константин Константинов, —

chitanka.info

Веднъж малкото момченце Евсейко — много добро дете! — седеше на морския бряг и ловеше риба с въдица. Тая работа е много отегчителна, когато рибата не се хваща. А беше горещ ден, от отегчение Евсейко задряма и — бух! — цопна във водата.

Цопна, но нищо, не се уплаши, а заплува бавничко, след това се гмурна и тутакси стигна морското дъно.

Седна на един камък, покрит с меки червеникави водорасли, и погледна наоколо си: беше много хубаво!

Пълзи, без да бърза, една алена морска звезда, важно вървят по камъните мустакати раци, ходи на една страна краб^[1]: навсякъде по камъните, досущ като едри вишни, разпръснати актинии^[2] и навред най-различни интересни неща: ей тук цъфнали морски лилии се клатят, мяркат се като мухи бързи скариди, ей там се мъкне морска костенурка, а над тежката ѝ коруба, съвсем като пеперуди във въздуха, играят две малки зелени рибки, а хе отгатък вози по белите камъни своята раковина ракът-отшелник. Като го погледна, Евсейко си спомни дори стиха:

Не е количка къщата на чичо Яков...

И изведнъж сякаш кларнет писна над главата му:

— Вие кой сте?

Погледна — над него грамадна риба с тъмносребристи люспи, опулила очи, озъбена, усмихва се приятно, сякаш е опържена и е сложена в чиния на масата.

— Вие ли говорите? — попита Евсейко.

— А-аз.

Евсейко се учуди и ядосано попита:

— Как ще сте вие? Нали рибите не говорят!

А си мисли:

„Ха сега де! Немски съвсем не разбирам, а рибия език веднага го разбрах! Я какъв съм умник!“

И като се изправи, погледна наоколо си — край него плуваха пъстри игриви рибки и разговаряха, смеейки се:

— Я погледнете! Вижте какво страшилище е доплувало тук: с две опашки!

— А пък няма люспи, фу-у!

— И само с две перки!

А някои по-смели доплуваха чак до носа му и почнаха да го дразнят:

— Добре, добре, хубавец си!

Евсейко се докачи:

— Я, какви са нахални! Сякаш не разбират, че имат пред себе си истински човек...

И поиска да ги хване, но те се изплъзнаха от ръцете му, закачаха се, като се буташа с носовете си, и пееха в хор — да дразнят големия рак:

*Под камъните рак живей,
опашка рибена гризе,
опашката е твърда, суха,
но ракът друго не яде,*

А той свирепо мърдаше мустаци, мърмореше, като изтегляше щипците си:

— Само да ми паднете, ще ви отрежа езиците!

„Гледай какъв е сериозен“ — помисли Евсейко.

А голямата риба не го оставяше на мира:

— Отде накъде смятате, че всички риби са неми?

— Татко ми каза.

— Какво е това — татко?

— Ей такава, на... Като мене, само че по-голям и има мустаци.

Когато не е ядосан, много е добър.

— Яде ли риба?

Сега Евсейко се уплаши: ха де, кажи й че яде!

Дигна очи нагоре и през водата видя мътнозеленото небе, а по него слънцето, жълто като бакърена табла; момчето помисли и каза нещо, което не беше истина:

— Не, той не яде риба, рибите имат много кости...

— Ах, какво невежество! — извика докачено рибата. — Че не сме всички с много кости! Например моето семейство...

„Трябва да променим разговора“ — сети се Евсейко и я попита учтиво:

— Дохождали ли сте при нас, горе?

— Много ми е потрябвало! — изръмжа ядосано рибата. — Там няма какво да дишаш...

— Затуй пък какви мухи има.

Рибата обиколи, плувайки, спря точно срещу носа му и изведнъж рече:

— Мухи ли? Ами вие защо доплувахте тук?

„Е, стана тя, каквата стана! — помисли Евсейко. — Ще ме изяде тая глупачка...“ И уж някак безгрижно отговори:

— Ей тъй на, разхождам се...

— Хм! — изръмжа пак рибата. — Ами да не сте пък удавник?

— Туй то! — викна оскърбено момченцето. — Никак дори! Ей на, сега ще стана и...

Опита се да стане, но не можа: като че го бяха обвили в тежко одеяло — нито може да се извие, нито да мръдне!

„Ей сега ще се разплача“ — помисли той, но веднага се сети, че и да плаче, и да не плаче — сълзите не се виждат във водата, и реши, че не си струва да плаче — може би някак по-иначе ще успее да се измъкне от тая неприятна история.

А пък наоколо — божичко! — се бяха събрали толкова различни морски жители — чет нямаха! По краката му пълзи холотурия^[3] прилична на лошо нарисувано прасенце, и съска:

— Желая по-отблизо да се запозная с вас...

Трепери под носа му морски мехур, сърди се, пъхти, укорява Евсейко:

— Добре! Добре! Ни рак, ни риба, ни мекотело, ай-ай-ай!

— Чакайте, аз може и авиатор да стана — дума му Евсейко, а по коленете му пълзи рак, върти очи, като че вързани на конец, и го пита учтиво:

— Моля, колко е часът?

Проплува край него една сепия, досущ като мокра носна кърпа; навред се мяркат сифонофори^[4], сякаш стъквени топчета, скарида гъделичка едното му ухо, а другото — някой друг, любопитен, го

опипва, дори по главата му пътуват малки рачета, заплели се в косата, и я дърпат.

— Ох, ох, ох! — възкликна си Евсейко, като се мъчеше да гледа на всичко безгрижно и мило както татко, когато е виновен, а мама му се сърди.

А във водата наоколо повиснали риби — много риби! — мърдат бавно перки и опулили срещу момчето очи, отегчителни като алгебра, мърморят:

— Без мустаци и без люспи как живее той в тез води?

Ний опашките си нивга не ще можем раздвои!

Той не е ни рак, ни риба... кой знае какъв род.

Дали не е това чудо безобразен октопод?

„Глупачки! — мисли си обидено Евсейко. — Миналата година по руски език имах две четворки...“

И се прави, че не чува нищо, дори искаше да си подсвирне безгрижно, но излезе, че не може: водата се пъха в устата му като тапа.

А бързивата риба продължава да го пита:

— Харесва ли ви се у нас?

— Не... тоест да, харесва ми... У нас в къщи също така е много хубаво! — отговори Евсейко и пак се уплаши.

„Майчице, какво приказвам?! Ами ако изведнъж се разсърди и почнат да ме ядат...“

Но каза гласно:

— Я да поиграем на нещо, че ми е малко отегчително...

Това много се хареса на бързивата риба, тя се засмя и така разтвори устата си, че се видяха розовите хриле, замърда опашка, острите ѝ зъби блеснаха и тя викна със старешки глас:

— Хубаво е да се поиграе! Много хубаво е да се поиграе!

— Да поплуваме нагоре! — предложи Евсейко.

— Защо? — попита рибата.

— Защото надолу повече не може. А горе има мухи.

— Мух-хи ли? Вие обичате ли ги?

Евсейко обичаше само мама, татко и сладолед, но отговори:

— Да...

— Защо не? Да поплуваме! — рече рибата, обърна се с глава нагоре, а Евсейко веднага — хоп! — хвана се за хрилете ѝ и извика:

— Аз съм готов!

— Стойте! Вие, чудовище, много надълбоко сте пъхнали лапите си в хрилете ми...

— Нищо!

— Как тъй нищо? Рибата не може да живее, ако не диша.

— Господи! — извика момченцето. — Защо се препирате? Ако ще играем — да играем...

А пък си мислеше: „Да може тя само да ме поизмъкне малко нагоре, а пък там — аз сам ще изскоча...“

Рибата заплува, като че танцуваше, и запя с все сила:

Бърза, дебне щуката,

*муцуната тика,
иска да си хапне
малката платика.*

Дребни рибки се въртяха наоколо и викаха в хор:

*Гледай какво стана,
щуката изпусна
платиката вкусна
и гладна остана!*

Плуваха, плуваха — колкото по-нагоре, толкова по-бързо и по-леко — и изведнъж Евсейко усети, че главата му излезе на въздух:
— Ох!

Погледна — ясен ден, слънцето трепти по водата, зелената вода се плакне по брега, шуми, пее, далеч от брега въдицата на Евсейко плава в морето, а той самият седи на същия камък, от който беше паднал, и е вече съвсем сух!

— Е-ех — рече си той, като се усмихна на слънцето, — ето че изскочих от водата!

[1] Голям кръгъл морски рак. ↑

[2] Меки полипи. ↑

[3] Холотурия — мекотело (морска краставица). ↑

[4] Сифонофори — друг вид морски мекотели. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.